KVINDEN OG SAMFUNDET.

Udgivet af Dansk Kvindesamfund.

Nr. 23.	Kontor: Nørregade 33, St.	8. Juni 1901.	Udgaar hver Lørdag.	17. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet. (+ 9 Øre i Postpenge i København. + 11 — — i Provinserne.) **Enkelte Numre 5 Øre.**

Julie Laurberg,
Fotograf.
Hotel du Nord.
Indgang ad Porten. Elevator.

Sophie Jensens
(forh. hos Hr. Hofvildthdl. J. L. Andersen).
Handel med
Frugt, Vildt og Fjerkræ,
Skovbogade Nr. 5. Telf. 7015.
Daglig frisklavet Fiskefars
60 Øre pr. Pd.

Toni Christensen.
Hjemmelavet Konfekt,
Spise- og Kogechokolade,
Kakao m. m.
Lykkesholms Allé 1 A, St.
Telefon 18311.
Varerne bringes overalt.

Dansk Kvindesamfund.
Københavns Kreds.

Det aarlige Kredsmøde afholdes Lørdag d. 29. Juni Kl. 7½ paa Nørregade 33.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren fremlægger Overslag for det indeværende Aar og det reviderede Regnskab for det foregaaende Aar.
3. Valg af 7 Styrelsesmedlemmer.
4. Valg af 2 Revisorer.
5. Valg af 3 Suppleanter.
6. Valg af Delegerede til Fællesmødet i Aarhus.

Dansk Kvindesamfunds
aarlige Delegeretmøde afholdes i **Aarhus** Søndag den 14de og Mandag den 15de Juli.

Redaktionen træffes hver Mandag Kl. 2—4 paa Kontoret Nørregade 33, St.

Artikler, som ønskes optagne i det først udkommende Nummer af Bladet, maa være Redaktionen i Hænde senest Mandag Middag.

Ekspeditionen, Nørregade 33, St., aaben hver Dag Kl. 10—7.

Annoncer til Kvinden og Samfundet bedes sendte under Ekspeditionens Adresse.

Annonceprisen er: Forsiden 20 Øre, 3dje og 4de Side 15 og 12 Øre pr. Petitlinie ÷ 10 % for mindst 3 Ganges Indrykkelse. Løbende Annoncer Aaret rundt 15 % Rabat.

Klager over Uregelmæssighed i Forsendelsen bedes stilet skriftligt til Postvæsenet — hjælper dette ikke, da til Bladets Kontor.

„Kvinden og Samfundet" faas i Kioskerne.

Konsultation i Underlivssygdomme hos Kvinder.
Gratis for ubemidlede.
Nørregade 33, St. Hverdage Kl. 4.
Bolig og privat Konsultation Sølvgade 84.
Alvilda Harbou Hoff,
Læge.

Fru Josephine Eckardt

tog den 1. Juni for bestandigt Afsked med den Scene og det Publikum, til hvilke hun har været knyttet i over et halvt Sekel. Naar her siges for bestandigt, er det, fordi man med en til Vished grænsende Formodning kan antage, at Kunstnerinden neppe senere vil vise sig enten som Gæst eller Oplæserinde. Under hele sin lange Kunstnervirksomhed har hun energisk afholdt sig fra Optræden andet Steds. Sammenspillet med hendes Kollegaer ved Nationalscenen og da i Særdeleshed med Wilhelm Wiehe og Emil Poulsen har for hende været af saa indgribende Betydning, at man sikkert ogsaa i denne Faktor maa søge en af Grundene til Kunstnerindens tidlige Bortgang fra den Scene, hvor ganske unge Kræfter nu kun ufuldkomment erstatter de forrige. Paa Fru Hennings og Olaf Poulsen nær, der dog begge er betydeligt yngre, stod hun som den sidste fra den store Skuespilperiode.

Allerede tidligt maatte Fru Eckardt overtage Arven efter Fru Heiberg i flere af hendes Glansroller, og hun gjorde ikke alene her udmærket Fyldest, men skabte selv en Række udmærkede Typer i nye Roller, blandt hvilke særlig hendes »Fulvia« blev uforglemmelig. Hendes ypperlige Replikskifte, Plastik og Skønhed bragte hende hurtigt frem i første Række som Publikums Yndling. Som Fru Borkmann viste hun for kun faa Aar tilbage, at hun var fulgt saa godt med Tiden, at hun i det Ibsenske Drama formaaede at fremstille en fuldtud tragisk Nutidsskikkelse. Dertil var Fru Eckardt i Besiddelse af et rigt Lune, som hun desværre kun fik Lejlighed til at vise i nogle enkelte Roller.

Saa smuk og blændende, som hun tog sig ud denne sidste Aften i »Ninon«, var det med Savn og Vemod, at man sagde hende Farvel. Hvor ubetydeligt ældet var hun ikke i Forhold til det dramatiske Arbejde, hvis Tolk hun var! Her mærkede man hvilket Spand af Tid, halvtredsindstyve Aar har været for den dramatiske Literatur. Hvilke lange Deklamationsfraser mod Nutidens knappe og koncise Dialog!

Hver Gang Kunstnerinden viste sig, hyldedes hun med en saa betagende Ovation, at Lydbølgen steg med en Vælde, der truede med at kunne bringe »Ninon« ud af Rollen, men Fru Eckardts Scenevanthed reddede Situationen, og den plastiske Skønhed, Harmoni og Ro, der altid har været hendes Kendingsmærke, fulgte hendes Fremstilling til det sidste.

Næsten utænkelig var det Under af Blomsterpragt, som strømmede ind til den fejrede Kunstnerinde. Fra Dct. hon. Direktør Carl Jacobsen og Hustru en mægtig og skøn Laurbærkrans, signeret til Fulvia; fra Skuespillerforeningen ligeledes en Laurbærkrans og Masser af Vaser, Urner og Glas i i Sølv og Krystal. Fra det kvindelige Forfatter- og Kunstnerselskab »Cirklen«, af hvis Komite Fru Eckardt har været Medlem siden dets Stiftelse, modtog Kunstnerinden en smukt udstyret Adresse i »Cirklen«s Farver, Hvidt og Guld, der overraktes hende af en Deputation Dagen efter Afskedsforestillingen.

—X—

„Ord, Ord, Ord"!

»— Jeg begyndte med at elske Kirken, derefter elskede jeg Kristendommen, nu elsker jeg Sandheden over alt andet«. (Tolstojs Genmæle i Anledning af hans Udelukkelse af den russiske Kirke).

Ærlig Tale gør det godt at høre, og ærlig Tale lader til i vore Dage at være bleven særlig russisk Eksport. Vi danske holder af Ærlighed — bevares! — men naar det gælder Valget mellem et ærligt Ord og en Aandrighed, saa synes det en given Ting, at det første maa vige Pladsen. Anderledes hos Ruslands aandelige Storfolk.

Lidt langt borte fra os er det jo nok, at Tolstojs ærlige Hjerte slaar — fra os smaa Mennesker herhjemme, der har fulgt Hjertets Krav, men maa nøjes med Hjertets Gerninger i dansk fattig Per Eriksen *)-Udgave. Alligevel er der en egen Glæde ved at vide, at dette ærlige Hjerte slaar, medens vort eget slaar — at Tolstoj endnu hører til de levendes Tal og vandrer fremad, Stadie efter Stadie....

En *ærlig* Mand, det er Tolstoj.

*) Udtales skønliterært: Jean de France.

Broderiforretningen
i Frederiksberggade 24
ønskes afstaaet. Nærmere Underretning faas hos Hr. Højesteretssagfører Ulf Hansen, Palægade 1 og hos undertegnede Kristiane Konstantin Hansen & Johanne Bindesbøll.

En *stor* Mand bruger man vist at kalde ham, men jeg vælger det Ord, som synes mig at sige mest, til Udtryk for min Beundring. »Ærlighed varer længst«, hedder et gyldent Ord — gyldent saaledes at forstaa, at Tiderne har vist sig ude af Stand til at forruste det. »Rester der et ærligt Skelet?« spørger Eftertiden, »hvis ikke, rester kun Laser«.

Der er ved Ærlighed det, at enhver, som blot vil, kan stræbe mod Ærlighed og stræbe med Udbytte for sin Menneskelighed. At stræbe mod Storhed er frugtesløst for de fleste, taknemmeligt kun for de faa. Ærligheden kan aldrig blive for stor i Verden, men Storheden kan nok blive for stor — nemlig, naar de smaa kommer med, som der jo udtrykkelig skal knejses over.

Det kan hænde, at man, under Ærlighed, vokser op til at blive stor — uden at vide det, eller i al Fald uden at lægge Vægten derpaa. Den Ting at vokse fremmes nu en Gang bedst, ikke ved at tænke paa Storvækst, men ved at øve naturlig Livsvirksomhed.

Det kan hænde, medens man stræber mod Storhed, at man sætter sin Ærlighed til — uden at tænke derover eller i al Fald uden at lægge Vægten derpaa. At bestemme sig rent abstrakt til at blive stor kan maaske give Udsigt til ti Fugle paa Taget, men ikke sikkert til en eneste Fugl i Haanden.

Til at være ærlig narrer man sig ikke frem, fordi Dom og Kritik er paa Færde med Pulsslaget, men man kan fortumle sig selv — og andre da med — til at *se* Storhed som Øjensbedrag.

Min Pen løb lidt løbsk. For det første gav den sig til at lovprise Tolstoj, hvad han slet ikke behøver. For det andet kom den til at slaa Klat paa Klat af det Abstraktionsblæk, som — det er min inderste Mening — burde have Paaskriften: uholdbart. For det tredje løb den bort fra det, den skulde gøre opmærksom paa: hvordan selv en Tolstoj kan leve af — eller bilde sig ind at leve af — at tage Abstraktioner i Munden.

Alt det forbrød den. Abstraktionsbacillens Smitteveje maa være usporlige!